

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. K.**
státní příslušností Gruzie
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2020 č. j. OAM-1050/ZA-ZA11-ZA20-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce ve své žalobě poukázal na to, že domněnka, podle které je určitá země označená za bezpečnou zemi původu, je vyvratitelná, proto je podle něj třeba v každém jednotlivém případě zkoumat, zda lze daný stát považovat za bezpečný. Měl za to, že v jeho případě tomu tak není. Namítal, že žalovaný jeho žádost nesprávně vyhodnotil jako zjevně nedůvodnou. Žalovanému vytýkal, že si neopatril dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, nezjistil tedy stav věci, o němž nejsou důvodné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

pochybnosti. Podle jeho názoru nemá výrok napadeného rozhodnutí dostatečnou oporu ve správním spisu. Napadené rozhodnutí považoval také za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný podle něj prakticky nepracoval s žádnými informacemi o zemi původu, ze shromážděných zpráv nadto žalovaný poukázal pouze na obecné informace, které nesouvisí s důvody, pro které žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu, tedy s obavou z pronásledování ze strany soukromé osoby, konkrétně manžela své přítelkyně, před nímž jej dle jeho názoru státní orgány nejsou schopny ochránit. Žalovaný podle něj postupoval nezákonně, neboť si neopatřil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací o zemi původu a nepřihlédl ke všemu, co žalobce v rámci řízení tvrdil nebo co vyšlo najevo.

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek, odkázal na správní spis a na napadené rozhodnutí. Měl za to, že zjistil skutečný stav věci, přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a že jeho rozhodnutí je přezkoumatelným a dostatečným způsobem odůvodněno. Trval na tom, že se žádostí žalobce odpovědně zabýval a posoudil ji řádným procesním způsobem v rozsahu odpovídajícímu aplikaci ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalobce podle něj neprokázal, že v jeho případě nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu. Poukázal na to, že je zřejmé, že žalobce svou vlast neopustil na základě žádného z relevantních důvodů dle zákona o azylu a ani jeho obavy z návratu do vlasti nelze považovat za opodstatněné. Zdůraznil, že Gruzie je považována za bezpečnou zemi původu a z výpovědi žalobce ani z podané žaloby nebylo zjištěno, že by v jeho případě tento předpoklad neplatil. Přitom je to právě žadatel, kdo musí vyvrátit, že vůči němu nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu, což však žalobce neučinil. Připomněl, že s žalobcem tvrzenými obavami se dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí a na svých závěrech trval. Za nedůvodnou považoval i námitku žalobce ohledně toho, že nevycházel z aktuálních, objektivních a dostatečných informací pro zjištění skutkového stavu věci, odmítal, že by informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky z dubna 2019 „Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“ byla obecná, jedná se o informaci vycházející z řady zdrojů, které jsou uznávané, relevantní a veřejně dostupné. Podle jeho názoru žalobce neprokázal, že mu Gruzie není schopna poskytnout pomoc a ochranu před jím popsáním jednáním, nepodařilo se mu vyvrátit, že by Gruzii ve vztahu k němu nebylo možné považovat za bezpečnou zemi původu. V takovém případě nebylo třeba posuzovat, zda žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu, či zda mu hrozí vážná újma dle ust. § 14a zákona o azylu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 24. 11. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je gruzínské státní příslušnosti a národnosti, dohoví se gruzínsky, je pravoslavného vyznání. Nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany či skupiny. Je dvakrát rozvedený, má dva syny, kteří žijí s matkou v Gruzii. Do České republiky přicestoval dne 27. 8. 2019. Je zdravý, nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. O udělení mezinárodní ochrany požádal, neboť v Gruzii

opravoval dům a měl vztah s vdanou ženou z toho domu. Dostal se tak do konfliktu s jejím manželem.

7. Při pohovoru dne 27. 11. 2019 sdělil, že v České republice žije jeho kamarád, žádné rodinné příslušníky zde ale nemá. Ve vlasti žijí jeho synové, rodiče, sestra a tři bratři. Do České republiky přicestoval, neboť měl konflikt s manželem ženy, se kterou měl vztah. Ta žena mu poradila, ať se na nějakou dobu ztratí, protože její muž chodí s nožem u pasu. Byl s ní zhruba rok. Její muž byl v Turecku, v květnu 2019 se však dozvěděl o jejich vztahu, opil se a navštívil žalobce u něj doma. Byla z toho třenice. Muž řekl žalobci, ať už se neukazuje u něj doma a v jeho vesnici. Pak ho ještě jednou hledal, ale to už tam žalobce nebyl. O problému řekl svým kamarádům, aby s mužem promluvili, jinak se nikam neobracel. Chtěl to celé vyřešit mírně, ne to komplikovat skrze policii. Ve vlasti neměl problémy se státní správou, policií, soudy nebo armádou. V případě návratu se obává toho muže. S mužem ve vlasti hovoří žalobcovi přátelé, snaží se mu domluvit, uklidnit ho. Poslední dva měsíce žalobce v České republice nic nedělá, žije v hotelu. S podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyčkával, neboť čekal, že kamarádi muže umluví a on se bude moci vrátit, to se ale doposud nestalo. Přiletěl sem za známým a také proto, že prý má Česká republika blízko k Rusku, kde žalobce v minulosti žil.
8. Žalovaný si také obstaral informace o situaci v Gruzii, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky z dubna 2019 „Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“. Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 1. 2020 č. j. OAM-1050/ZA-ZA11-ZA20-2019 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
11. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
12. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu *pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.*

13. Podle ust. § 2 bod 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie.*
14. Městský soud v Praze považuje za nedůvodné námitky žalobce, že žalovaný nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, že si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a že nepřihlédl ke všemu, co žalobce v řízení tvrdil a co vyšlo najevo. Soud shledal, že žalovaný za účelem zjištění skutkového stavu věci provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jeho života ve vlasti a pobytu v České republice. Dále si žalovaný obstaral aktuální a relevantní informace o situaci v Gruzii, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky z dubna 2019 „Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“. Tato informace vychází z celé řady zdrojů, např. ze zpráv nevládních organizací, z informací Ministerstva zahraničních věcí. Nepochybně tak splňuje požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu, např. rozsudku ze dne 4. 2. 2009 č. j. 1 Azs 105/2008, ve kterém se uvádí: „*Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Soud má za to, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, nejsou o něm důvodné pochybnosti, žalovaný postupoval v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
15. Zdejší soud má dále za to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi skutečnostmi, které tvrdil žalobce a které v řízení vyšly najevo, a své závěry dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Způsob posouzení žádosti žalobce pak vycházel z toho, že Gruzie (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie) je Českou republikou považována za bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Soud poznamenává, že žalobce pochází z města Zugdidi, které se nachází v regionu Samegrelo – Horní Svanetie, tedy z oblasti, ohledně které lze mít za to, že Gruzie je bezpečnou zemí původu. Žalovaný na str. 2 napadeného rozhodnutí uvedl, že v Gruzii obecně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Gruzie ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv. S odkazem na informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky z dubna 2019 „Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“ popsal situaci v Gruzii a konstatoval: „*Gruzie splňuje, s výjimkou separatistických regionů Abcházie a Jižní Osetie, základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu pro zařazení na seznam bezpečných zemí původu.*“
16. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil i k obavám žalobce z muže ženy, se kterou měl poměr, a to na str. 3 napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že se v souvislosti s konfliktem, který s mužem měl, na nikoho neobrátil s žádostí o pomoc, incident neohlásil na policii. Podle žalovaného tak žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu, v případě jakýchkoli problémů má žalobce možnost využít ochrany kompetentních orgánů (srov. str. 3 napadeného rozhodnutí).
17. Posouzení učiněné žalovaným považuje Městský soud v Praze za dostatečné a ztotožňuje se s ním. Soud především poukazuje na to, že žalobce jako důvod podání žádosti o udělení

mezinárodní ochrany uvedl obavy z manžela své milenky, tedy obavy z jednání soukromé osoby. Zdejší soud k otázce pronásledování ze strany soukromých osob odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2020 č. j. 7 Azs 340/2019-33: „*Nejvyšší správní soud se otázkou pronásledování soukromými osobami zabýval v řadě svých rozhodnutí, z nichž lze uvést např. rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48. V tomto rozsudku dospěl k závěru, který formuloval v právní větě, že „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ V právní větě rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54, je uvedeno, že „Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.“ V této souvislosti lze poukázat i na rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, v jehož právní větě je uvedeno, že „I. Ustanovení § 2 odst. 7 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (ve znění účinném do 20. 12. 2007), je nutno vykládat v souladu s čl. 6 směrnice Rady 2004/83/ES (tzv. kvalifikační směrnice), a to tak, že pokud jde o povahu původců pronásledování, potažmo vážné újmy, uplatní se definice uvedená v tomto ustanovení také na osoby s nárokem na doplňkovou ochranu. Jinak řečeno nestátní subjekty (soukromé osoby) mohou být původci jak pronásledování ve vztahu k osobám majícím nárok na udělení azylu, tak vážné újmy ve vztahu k osobám s nárokem na doplňkovou ochranu. II. Pro posouzení, zda je ochrana před vážnou újmou ze strany státu, kam má být žadatel navrácen, dostatečná, se uplatní výkladové pravidlo čl. 7 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES, podle něhož se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže stát, či strany nebo organizace ovládající stát učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup.“ Městský soud v Praze v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobce incident nehlásil na policii, nevyužil možnosti poskytnutí ochrany ze strany státních orgánů ve své vlasti, zároveň netvrdil ani nedoložil, že by takové ochrany nemohl využít. Z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky z dubna 2019 „Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“ plyne, že občané mají možnost podat stížnost ke státnímu zastupitelství, ombudsmanovi či k řadě nevládních organizací. K otázce dostatečnosti hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu zdejší soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2020 č. j. 33 Az 37/2019-56, který byl vydán v obdobné věci, jako je nyní posuzovaný případ žalobce.*

18. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud ve shodě s žalovaným k závěru, že žalobce neprokázal, že v jeho případě Gruzii nelze považovat za bezpečnou zemi původu (soud dodává, že u žadatelů ze zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu, je jejich důkazní břemeno zvýšené, jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný postupoval správně, když žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu.

19. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. června 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně